

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України в Донецькій та Луганській областях
3 управління (з дислокацією у м. Сіверськкодонецьк Луганської області)

Слідчий відділ

вул. Пивоварова, 6, м. Сіверськкодонецьк, Луганська область, 93400, тел. факс (06452) 4-42-81
www.ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001504

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Дніпро

«12» лютого 2025 року

Слідчий 1 відділення СВ 3 управління (з дислокацією у м. Сіверськкодонецьк Луганської області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях Лахманюк Олександр Леонідович, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 22024130000000431 від 06.08.2024 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України, відповідно до ст. ст. 40, 42, 111, 133, 135, 137, 276, 277, 278 КПК України,

П О В І Д О М И В:

Пасічнику Леоніду Івановичу,
15.03.1970 року народження,
громадянину України, уродженцю
міста Луганськ, раніше судимому,
зареєстрованому за
адресою: м. Луганськ, 1-й Брестський
Прізд, буд. 32,

про підозру в державній зраді, тобто діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності: наданні іноземній державі, або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України

Вказане кримінальне правопорушення Пасічник Л.І. вчинив за наступних обставин:

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено «Акт проголошення незалежності України», яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний

суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах. Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди. Україна самостійно визначає адміністративно-територіальний устрій та порядок утворення національно-адміністративних одиниць.

Рішенням Конституційного Суду України №3-зп від 11.07.1997 зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема, положеннями статей 1 та 2 визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Відповідно до ст. 5 Конституції України, носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування. Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Протягом 2013 року, у зв'язку з демократичними процесами, які відбувались на території України, у представників влади та службових осіб Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ) виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Свій злочинний умисел співучасники вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, створення і фінансування терористичних організацій та вчинення інших злочинів.

З метою реалізації умислу на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України, упродовж 2013 року на території РФ представники влади РФ та службові особи Генерального штабу ЗС РФ, розробили злочинний план, яким передбачалась незаконна окупація півострову Крим і південно-східних регіонів України.

Так, починаючи з 20.02.2014, реалізуючи вищезазначений умисел, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на виконання наказів представників влади РФ та ЗС РФ, на територію

півострову Крим військовим морським та повітряним транспортом здійснено вторгнення окремих підрозділів ЗС РФ.

Виконання вищевказаних дій надало змогу представникам влади та службовим особам ЗС РФ забезпечити військову окупацію території півострова Крим, проведення диверсій, блокування військових частин, установ та органів військового управління ЗС України та інших військових формувань, державних органів і органів місцевого самоврядування, ведення іншої підривної діяльності, організацію проведення незаконних сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України, проголошення так званої Республіки Крим суверенною державою, підписання 18 березня 2014 року незаконного Договору про прийняття до Російської Федерації (далі РФ) Республіки Крим і створення у складі РФ нових суб'єктів та його ратифікацію Радою Федерації РФ 21 березня 2014 року, що призвело до тяжких наслідків у вигляді порушення територіальної цілісності України та заподіяння збитків у вигляді втрати об'єктів державної власності.

Таким чином, внаслідок збройної агресії РФ проти держави Україна, на території України виник збройний конфлікт.

При цьому як зазначено у ст. 1 Закону України «Про оборону України», Збройною агресією проти України вважається будь-яка з таких дій, зокрема:

- вторгнення або напад збройних сил іншої держави або групи держав на територію України, а також окупація або анексія частини території України;

- блокада портів, узбережжя або повітряного простору, порушення комунікацій України збройними силами іншої держави або групи держав;

- напад збройних сил іншої держави або групи держав на військові сухопутні, морські чи повітряні сили або цивільні морські чи повітряні флоти України;

- засилання іншою державою або від її імені озброєних груп регулярних або нерегулярних сил, що вчиняють акти застосування збройної сили проти України, які мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно переліченим в цій статті діям, у тому числі значна участь третьої держави у таких діях;

- застосування підрозділів збройних сил іншої держави або групи держав, які перебувають на території України відповідно до укладених з Україною міжнародних договорів, проти третьої держави або групи держав, інше порушення умов, передбачених такими договорами, або продовження перебування цих підрозділів на території України після припинення дії зазначених договорів.

Відповідно до пунктів "а", "b", "c", "d" та "g" статті 3 Резолюції 3314 (XXIX) Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй "Визначення агресії" від 14 грудня 1974 року, застосування РФ збройної сили проти України становить злочин збройної агресії та грубо порушує Меморандум про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року та Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і РФ від 31 травня 1997 року.

У відповідності до положень IV Гаазької конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додатка до неї: Положення про закони і звичаї війни на суходолі від 18 жовтня 1907 року, Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року та Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року, одним із наслідків збройної агресії РФ проти України стала тимчасова окупація частини території України.

Відповідно до Звернення Верховної Ради України до Організації Об'єднаних Націй, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Парламентської Асамблеї ГУАМ, національних парламентів держав світу Про визнання РФ державою-агресором, затвердженого Постановою Верховної Ради України від 27.01.2015 № 129-VIII, Верховною Радою України визнано РФ державою-агресором та констатовано факт початку збройного конфлікту, викликаного російською агресією з 20.02.2014 під час вторгнення окремих підрозділів ЗС РФ через державний кордон України в районі Керченської протоки та використання РФ своїх військових формувань, дислокованих у Криму для забезпечення ведення агресивної війни проти України.

Після цього, представниками влади і ЗС РФ в умовах збройного конфлікту з Україною продовжено виконання спільного злочинного плану з метою зміни меж території та державного кордону України.

Так, 11.05.2014 в окремих містах та районах Луганської області, всупереч законодавству України, організовано та проведено незаконний «референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено про створення незаконного псевдодержавного утворення «ЛНР».

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Луганської області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій РФ на території Луганської області т.зв. «Луганської Народної Республіки» (далі-ЛНР), які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, визнані тимчасово окупованими територіями, а органи державної та місцевої влади України, та бюджетні установи, згідно Постанови Кабінету Міністрів України №595 від 07.11.2014, припинили свою діяльність на вказаних територіях та переміщені на підконтрольну органам державної влади України територію.

Так, у ст. 1 Закону України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» від 18.01.2018, визначено, що тимчасово окупованими територіями у Донецькій та Луганській областях на день ухвалення цього Закону визнаються частини території України, в

межах яких збройні формування РФ та окупаційна адміністрація РФ встановили та здійснюють загальний контроль, а саме:

- 1) сухопутна територія та її внутрішні води у межах окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей;
- 2) внутрішні морські води, прилеглі до сухопутної території, визначеної пунктом 1 цієї частини;
- 3) надра під територіями, визначеними пунктами 1 і 2 цієї частини, та повітряний простір над цими територіями.

Межі та перелік районів, міст, селищ і сіл, частин їх територій, тимчасово окупованих у Донецькій та Луганській областях, затверджені Указом Президента України від 7 лютого 2019 року № 32/2019.

У період збройного конфлікту між державою Україна та державою-агресором – РФ, громадянин України Пасічник Леонід Іванович, 15 березня 1970 року народження, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння та передбачаючи, що внаслідок його дій буде завдано шкоду державній безпеці України у вигляді заподіяння шкоди суверенітету, територіальній цілісності, обороноздатності, на порушення вимог ст.ст. 4, 65, 68 Конституції України, ст.ст. 1, 17 Закону України «Про оборону України» приймаючи до уваги те, що 24.11.2017 на підставі постанови так званої «Народної ради ЛНР» № 752 повноваження «голови ЛНР» Плотницького І.В. були достроково припинені, Пасічник Л.І. надав свою згоду на його призначення на посаду «виконувача обов'язків голови Луганської народної республіки», тобто керівника окупаційної адміністрації т.зв. «ЛНР».

25 листопада 2017 року на підставі постанови № 753 виконувачем обов'язків «голови Луганської народної республіки» призначено громадянина України Пасічника Л.І., після чого останній приступив до виконання своїх посадових обов'язків та розпочав вчиняти дії з метою надання допомоги іноземній державі та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України.

07 вересня 2018 року так званою «Народною Радою ЛНР» прийнято постанову № 921 «Про призначення чергових виборів Голови ЛНР та депутатів Народної Ради ЛНР» відповідно до якої т.зв. «чергові вибори Голови ЛНР та депутатів Народної Ради ЛНР» призначені на 11.11.2018.

Продовжуючи реалізовувати свій злочинний намір, спрямований на керівництво окупаційною адміністрацією т.зв. «ЛНР», діючи за попередньою змовою з іншими учасниками окупаційної адміністрації РФ (стосовно яких є окремі кримінальні провадження), у вересні-жовтні 2018 року (більш точну дату встановити не виявилось можливим) Пасічник Л.І. подав заяву до «ЦВК ЛНР» про реєстрацію його кандидатури на посаду «Голови Луганської Народної Республіки». 01.10.2018 його заяву задоволено та постановою «ЦВК ЛНР» № 46 зареєстровано, як кандидата на посаду «Голови ЛНР».

11 листопада 2018 року всупереч діючого українського законодавства, на окремих територіях Луганської області, які тимчасово непідконтрольні українській владі, організовано та проведено так звані «чергові вибори Голови ЛНР та депутатів Народної Ради ЛНР», за результатами яких громадянина України Пасічника Л.І. обрано «Головою Луганської Народної Республіки».

21 листопада 2018 року Пасічник Л.І. взяв участь в церемонії інавгурації «Голови Луганської Народної Республіки», під час якої прийняв присягу на вірність «ЛНР» та приступив до виконання своїх посадових обов'язків керівника окупаційної адміністрації т.зв. «ЛНР».

Відповідно до ст. 56 т.зв. «Конституції ЛНР» Пасічник Л.І. як т.зв. «Голова ЛНР» є найвищою посадовою особою та головою виконавчої влади т.зв. «ЛНР». Крім цього, згідно з ст. 59 т.зв. «Конституції ЛНР» «Голова ЛНР» приймає заходи по забезпеченню безпеки та територіальної цілісності т.зв. «ЛНР», формує та очолює Раду Безпеки т.зв. «ЛНР», тим самим є Головнокомандувачем всіх воєнізованих формувань т.зв. «ЛНР» та має право віддавати накази, які є обов'язковими для виконання на всій території, яка контролюється окупаційною адміністрацією РФ т.зв. «ЛНР».

Продовжуючи реалізовувати свій злочинний умисел, Пасічник Л.І., з моменту його призначення на посаду «Виконувача обов'язків Голови ЛНР», а в подальшому «Голови ЛНР», тобто з 25 листопада 2017 року по теперішній час, перебуваючи в м. Луганську та інших населених пунктах на території проведення операції Об'єднаних сил, які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» №254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями, вчиняє умисні дії, спрямовані на керівництво окупаційною адміністрацією РФ т.зв. «ЛНР», на виконання завдань службових осіб РФ, всупереч Конституції України та Законів України, створює умови для функціонування окупаційної адміністрації та інших незаконних органів влади (законодавчої, виконавчої та судової влади) т.зв. «ЛНР», підписує і обнародує закони т.зв. «ЛНР», видає накази, розпорядження, надає доручення, приймає звіти про виконання тих чи інших дій, виконує інші дії та бере участь у прийнятті колегіальних рішень окупаційної адміністрації т.зв. «ЛНР», на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості України.

Перебуваючи на посаді так званого «Глави ЛНР», у період з 21.11.2018 до 21.02.2022, громадянин України Пасічник Л.І., діючи умисно, з метою надання допомоги іноземній державі та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України, а саме незаконної зміни встановленого громадського порядку, державного устрою та існуючих структур влади в Україні, функціонування незаконно створених РФ органів, становлення та зміцнення окупаційної влади РФ на тимчасово окупованій території, як керівник окупаційної адміністрації, сприяв фактичному впровадженню на тимчасово окупованій території Луганської області законодавчих стандартів РФ.

Так, у вказаний проміжок часу, Пасічник Л.І. прийняв та підписав документи з ознаками нормативності, якими регламентовано порядок функціонування незаконних судових, правоохоронних та контролюючих

органів, утворених на тимчасово окупованій території, впроваджених під стандарти РФ (мовою оригіналу): «Указ №739/18 от 25.10.2018 «О начале деятельности Верховного Суда Луганской Народной Республики»; Закон «О конституционном судопроизводстве в ЛНР» №41-III от 27.03.2019; «Указ Главы Луганской Народной Республики №450/19 от 09.07.2019 «О признании в Луганской Народной Республике документов, подтверждающих полномочия представителя»; «Указ №552/19 от 21.08.2019 «О руководстве деятельностью исполнительных органов государственной власти Луганской Народной Республики», яким встановлено, що «Глава ЛНР» здійснює керівництво діяльністю «виконавчих органів державної влади ЛНР»; «Указ Главы Луганской Народной Республики №847/19 от 19.11.2019 «О начале деятельности Арбитражного суда Луганской Народной Республики»; Указы: УГ-621/19 от 06 сентября 2019, УГ-607/19 от 06 сентября 2019, УГ-608/19 от 06 сентября 2019, УГ-609/19 от 06 сентября 2019, якими призначено певних осіб на посади суддів районних та міських судів; Закон «О государственной границе ЛНР» № 120-III от 19.12.2019; «Указ Главы Луганской Народной Республики №377/20 от 22.06.2020 «Об установлении таможенной территории и таможенной границы Луганской Народной Республики»; «Указ Главы Луганской Народной Республики №87/21 от 26.02.2021 «О Фонде социального страхования на случай безработицы Луганской Народной Республики»; «Указ Главы Луганской Народной Республики №86/21 от 26.02.2021 «О Пенсионном фонде Луганской Народной Республики»; «Указ Главы Луганской Народной Республики №275/21 от 26.05.2021 «Об образовании Государственной инспекции труда Луганской Народной Республики»; «Указ Главы Луганской Народной Республики №34/21дсп от 23.08.2021 «О проведении военных сборов граждан, пребывающих в запасе» та інші документи з ознаками нормативності.

Далі, діючи умисно, впроваджуючи стандарти РФ на тимчасово окупованій території Луганської області та функціонування окупаційних органів під стандарти РФ, з метою надання допомоги іноземній державі та її представникам у проведенні підривної діяльності проти України, а саме незаконної зміни встановленого громадського порядку, державного устрою та існуючих структур влади в Україні, функціонування незаконно створених РФ органів, становлення та зміцнення окупаційної влади РФ на тимчасово окупованій території, 21 лютого 2022 року Пасічник Л.І., звернувся до керівника іноземної держави – Президента РФ з проханням визнати незалежність так званої «ЛНР», чим надав йому допомогу у проведенні підривної діяльності проти України.

В цей же день, Президент РФ скликав позачергове засідання Ради безпеки РФ, на якому обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності Донецької та Луганської Народних Республік.

Під час засідання Ради безпеки РФ службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу Ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання Президентом РФ незалежності «ДНР» та «ЛНР», а одним із основних аргументів для прийняття такого рішення членами Ради безпеки

РФ було проживання на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей громадян РФ, у кількості понад 800 тисяч осіб, а також понад 1,2 мільйонів осіб, котрі подали документи на громадянство РФ.

Цього ж дня, тобто 21.02.2022 Президент РФ підписав указ про визнання незалежності Луганської Народної Республіки.

Далі, 21.02.2022 так званий «голова ЛНР» громадянин України Пасічник Л.І., перебуваючи у м. Москва РФ (більш точні місце та час органом досудового розслідування не встановлені), діючи умисно, з метою надання допомоги іноземній державі у проведенні підривної діяльності проти України, а саме незаконної зміни встановленого громадського порядку, державного устрою та існуючих структур влади в Україні, функціонуванні незаконно створених РФ органів, становлення та зміцнення окупаційної влади РФ на тимчасово окупованій території підписав із керівником іноземної держави – Президентом РФ «Договор о дружбе, сотрудничестве и взаимной помощи между Российской Федерацией и Луганской Народной Республикой от 21 февраля 2022 года» (мовою оригіналу), чим надав йому допомогу у проведенні підривної діяльності проти України.

У подальшому, президент РФ, а також інші представники влади РФ (стосовно яких здійснюються досудові розслідування у інших кримінальних провадженнях), всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV) від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), віддали наказ на вторгнення підрозділів Збройних сил РФ (далі по тексту - ЗС РФ) на територію України, при цьому виправдовуючи свої дії положеннями вищевказаного «Договора о дружбе, сотрудничестве и взаимной помощи между Российской Федерацией и Луганской Народной Республикой».

24 лютого 2022 року на виконання вищевказаного наказу військовослужбовці ЗС РФ шляхом збройної агресії, із застосуванням зброї незаконно вторглися на територію України через державні кордони України в Автономній республіці Крим, Донецькій, Луганській, Харківській, Херсонській, Миколаївській, Сумській, Чернігівській, інших областях та здійснили збройний напад на державні органи, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, військові частини, інші об'єкти, які мають важливе народногосподарське чи оборонне значення, житлові масиви та інші цивільні об'єкти та здійснили окупацію частини території України, чим вчинили дії з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що продовжується по теперішній час та призводить до загибелі значної кількості людей та інших тяжких наслідків.

Як наслідок, дії Пасічника Л.І. та агресія ЗС РФ та інших військових формувань, що діють на їх боці, призвела до тимчасової окупації частини території Луганської області, тобто до зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією

України, незаконної зміни встановленого громадського порядку, державного устрою та існуючих структур влади в Україні.

Таким чином, Пасічник Леонід Іванович, 15 березня 1970 року народження, обґрунтовано підозрюється в державній зраді, тобто в діянні, умисно вчиненому громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України: надання іноземній державі, іноземній організації та їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111 КК України.

Стаття 42 Кримінального процесуального кодексу України

Підозрюваний, обвинувачений має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду;

4) надавати достовірну інформацію представнику персоналу органу пробачії, необхідну для підготовки досудової доповіді.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____

«___» годин «___» хвилин «___» _____ 20__ року
у присутності _____

Слідчий 1 відділення слідчого відділу 3 управління
(з дислокацією у м. Сіверськодонецьк Луганської області)
ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
старший лейтенант юстиції

Олександр ЛАХМАНЮК

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному провадженні-
заступник керівника Старобільської
окружної прокуратури Луганської області
«12» лютого 2025 року

Ігор КОВАЛЕНКО